

**MIJN VERLOSSING
VAN HET KWAAD**

INTISAR UMM MANSUR
MONTASSER ALDE'EMEH

MIJN VERLOSSING VAN HET KWAAD

*Het verhaal van een jonge vrouw
en de lokroep van IS*

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Omslagontwerp: Studio Lannoo

Auteursfoto Montasser ALDe'emeh: Jef Boes

Opmaak: Keppie & Keppie

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2016 en Intisar Umm Mansur en Montasser ALDe'emeh
D/2016/45/406 – ISBN 978 94 014 3633 5 – NUR 740

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

7 **WOORD VOORAF**

7 Montasser AlDe'emeh

10 Intisar Umm Mansur

13 **PROLOOG**

17 **MIJN VERLOSSING VAN HET KWAAD**

19 Tussen België en Marokko

33 Tussen twee scholen

45 Nieuwe vrienden

61 Een praktiserende moslima

79 Verdriet om Syrië

91 Mijn huwelijk

101 Twijfel en frustratie

115 De weg naar Syrië

133 Mijn verlossing

148 **EPILOOG**

WOORD VOORAF

MONTASSER ALDE'EMEH

Dit is niet mijn verhaal, maar dat van Intisar. Ik wil haar bedanken voor haar moed om afstand te nemen van de ideologie van IS. Want als je eenmaal die ideologie volgt en in een omgeving terecht komt met overwegend gelijkgezinden, dan is het heel moeilijk om er nog los van te komen. Ondanks alle moeilijkheden en beperkingen heeft Intisar dat toch gedaan, ze heeft hulp gezocht. Ik ben haar dankbaar voor haar geduld, voor het vertrouwen in mij en mijn ondertussen gesloten centrum 'De Weg Naar' in Molenbeek, en voor het feit dat ik mocht bijdragen aan haar verlossingsproces.

Dat Intisar haar verhaal met ons wil delen is volgens mij erg belangrijk. Haar kijk op de dingen kan onze blik verruimen, en ik ben er vrijwel zeker van dat haar verhaal andere geradicaliseerde of radicaliserende meisjes in onze samenleving zal inspireren om ook afstand te nemen van de IS-ideologie. Het gaat hier om een ideologie die ervoor zorgt dat meisjes hun eigen ouders afvallig verklaren omdat ze niet langer goed genoeg zijn in hun ogen, omdat ze bijvoorbeeld gaan stemmen binnen een democratisch kiessysteem. Het is een ideologie die ervoor zorgt dat meisjes de westerse samenleving de rug toekeren en naar Syrië vertrekken, bijvoorbeeld om daar zonder toestem-

ming van hun ouders te trouwen met een is-strijder. Heel wat mensen beseffen niet eens met welke ideeën geradicaliseerde jonge meisjes in onze samenleving leven, maar ik kom dagelijks in contact met meisjes en vrouwen van wie de ziel en het hart vergiftigd zijn door die ideologie. Met mijn eigen ogen heb ik gezien hoe liefdevolle meisjes de zogenaamde ongelovigen, dwalende of afvallige moslims gingen haten. Hoe minderjarige meisjes geen toekomst meer zagen in onze maatschappij omdat ze in de ban geraakt waren van die ideologie, die eigenlijk een soort drug is.

Enkele weken geleden vertelde een bekeerd meisje me dat ze niet langer in België wilde leven omdat ons land tot het huis van ongelooft (*dar al-kufr*) zou behoren. Het was haar droom om te trouwen met een man met dezelfde geloofsleer (*‘aqida*) als zij, omdat ze naar eigen zeggen standvastiger en gedrevenner wilde worden. Haar droomprins moest dus een jihadist zijn. Ik begeleid haar intussen al een tijdje en op een bepaald moment zei ze het volgende: ‘Ik kan nu niet meer terug, daar is het te laat voor. Ik kan niet meer veranderen, ik heb al te veel stappen gezet.’ Dat toont hoe diep de radicale is-ideologie verankerd is in haar denken. En er zijn jammer genoeg veel meisjes zoals zij. Ik vind het pijnlijk om te horen dat ze willen stoppen met studeren. Gewoon omdat ze in aanraking zijn gekomen met een radicale perceptie van bestaande religieuze concepten, met vriendinnen die radicale ideeën hebben. Ze zijn zodanig vervreemd van de samenleving dat ze niet langer op een normale manier kunnen participeren aan onze seculiere maatschappij. Maar stel dat zo’n meisje verder radicaliseert, vertrekt, haar familie in de steek laat, in Syrië sterft, of terugkeert en die ideologie hier verder verspreidt, welke gigantische impact heeft

dat niet op haar familieleden en vrienden? En op de samenleving? Ook al verklaren velen onder hen me afvallig en ben ik het lang niet eens met hun kijk op de dingen, ik blijf proberen om jongeren ervan te overtuigen dat de is-ideologie niet de juiste is. Ik ben er nog steeds van overtuigd dat er altijd hoop is. Op een bepaald moment zei dat bekeerde meisje dat ze wat afstand wilde nemen omdat onze gesprekken haar in de war brachten. Ze was zo sterk overtuigd geweest van de is-ideologie, maar begon nu toch te twijfelen. Dit meisje staat uiteraard minder ver in haar verlossingsproces dan Intisar, maar de evolutie in haar denken bewijst voor mij dat er altijd hoop is. Daarom draag ik dit boek op aan haar en aan alle moedige meisjes die afstand proberen te nemen van is.

Om de anonimiteit van Intisar (een schuilnaam) te garanderen, werden namen, bepaalde data en sommige details aangepast.

Tot slot wil ik bedanken voor hun steun: mijn zieke ouders, mijn vrienden en in het bijzonder Julie en Ernesto Rodriguez, die me de afgelopen maanden onvoorwaardelijk steunden, familie, collega's, kennissen, prof. dr. Karin van Nieuwkerk en prof. dr. Joas Wagemakers, die mijn doctoraatsonderzoek begeleiden, mijn trouwe volgers op Facebook en Twitter, en uitgeverij Lannoo voor het vertrouwen.

INTISAR UMM MANSUR

Als jong meisje groeide ik op zonder enig besef van de cultuurverschillen tussen België en Marokko. Ik voelde me evenveel Belg als Marokkaanse. Maar naarmate ik ouder werd, kreeg ik steeds meer het gevoel dat ik nergens thuishoorde. Het zette me dieper aan het denken, tot het zo ver kwam dat ik besloot mijn redding te gaan zoeken in Syrië. Ik dacht dat ik me daar wel thuis zou voelen, aangesloten bij Islamitische Staat. Daar zou niemand me anders behandelen vanwege mijn Marokkaanse roots. Daar zou alleen maar de islam tellen, de islam die ik zou overnemen zoals zij die interpreteerden. Zonder enige kennis van de grote geleerden zou ik blindelings een sekte volgen. Mijn ouders, van wie ik ontzettend veel hield, zou ik achterlaten. Antwerpen, mijn geboorteplaats, die ik altijd enorm koesterde, en België, het land dat me grootbracht, ook. Het was zo ver gekomen dat ik op het punt stond om heel mijn leven om te gooien en impulsief mijn emoties te volgen. Gelukkig is het uiteindelijk anders gelopen. Hoewel het soms moeilijk is om als praktiserende moslima deel uit te maken van de Belgische samenleving, ben ik er toch in geslaagd. En daar ben ik erg trots op.

Eerst en vooral wil ik Allah, mijn Schepper, bedanken. Hij toonde mij de weg naar de waarheid en opende mijn ogen voor de gevaren van sommige sektes van deze tijd. Enkel en alleen dankzij Hem ben ik hier nog. Daarnaast wil ik mijn ouders enorm bedanken voor de opvoeding die ze me gaven. Het was hun opvoeding die me sterk genoeg maakte om de kwade ge-

dachten uiteindelijk niet te volgen. Ik bedank mijn zussen en broers, die altijd achter me stonden wanneer ik het moeilijk had en even niet meer kon, ook al gingen ze soms niet akkoord met mijn ideeën. En ik dank mijn zoontje, want hij heeft me de schoonheid van deze wereld en het doel van dit leven doen inzien. Ik wil ook de zusters bedanken die me altijd bleven adviseren om afstand te nemen van sektes en die ondanks alles toch mijn vriendinnen gebleven zijn.

Montasser wil ik enorm bedanken voor zijn warme karakter en zijn steun, voor alle momenten waarop hij klaarstond voor mij. Voor dat laatste stukje moed dat me nog ontbrak om uiteindelijk dit boek te schrijven. Dankzij hem en de hulp die ik bij hem vond, heb ik definitief een punt gezet achter het volgen van een ideologie van mensen die de islam interpreteren op basis van hun eigen begeertes en die iedereen de oorlog verklaren.

Ik bedank de lezers die de moeite nemen een verhaal te lezen vanuit een ander oogpunt. Want dat is het doel van dit boek: mensen een kijk geven op het verhaal van een meisje in deze situatie en hopelijk een beetje licht geven aan de zusters die in hetzelfde donkere gat zitten als ik enkele maanden geleden.

Ten slotte wil ik nog een advies geven aan de zusters die de weg even kwijt zijn of verwarring ervaren. Sta stil bij jezelf en gun jezelf een moment van innerlijke rust. Sta stil bij de feiten en denk na over waarom de islam er gekomen is. Besef dat de islam er is voor de vrede, zoals de profeet Muhammad ons die heeft meegegeven. En volg niet blindelings wat je wordt wijsgemaakt. Als ik dat kan, zuster, kun jij het ook. Want mensen zijn er om met elkaar samen te leven, ongeacht hun religie of afkomst.

PROLOOG

17 november 2015. Enkele dagen geleden vielen er in Parijs bijna 130 doden en ongeveer 350 gewonden na een reeks terroristische aanslagen. Islamitische Staat eiste de aanslagen op. Om tien voor acht ontving ik via Facebook een privébericht van een zekere Intisar Umm Mansur. Ik moet eerlijk toegeven dat ik die avond te moe was om het bericht te lezen, maar de volgende dag opende ik het:

Salam ‘alaykum,
Beste Montasser,

Ik hoop dat u het goed stelt, inshallah. Hoewel ik weet dat het niet toegestaan is voor een zuster om met een vreemde man te praten, ben ik genoodzaakt dit toch te doen. Ik zit met veel vragen en een enorme verwarring. Waarom ik precies naar u ben gekomen? Omdat u een islamoloog bent, makkelijk bereikbaar en hierin ook ervaring hebt.

Ik kan moeilijk bij een of andere psycholoog terecht omdat ze zich allemaal gewoonweg baseren op de normen en waarden van het Westen. Ik wil weten waar het mis is gegaan in mijn leven. Ik wil mezelf vooral verlossen van de ideologie die zo diep in mij is geworteld.

Ik ben al een hele stap vooruit nu ik besef dat ik verkeerd zit. Maar het toegeven is heel moeilijk. Na de aanslag in Parijs besef ik meer dan ooit dat ik iets moet doen aan mezelf. Het is al moeilijk om afstand te nemen van mijn vriendenkring die de aanslagen goedkeurt. Maar hoe neem ik afstand van mijn eigen ideeën?

Ik begon vier jaar geleden die ideologie te volgen en ik vrees dat het erger wordt. Het ene moment keur ik de aanslagen van de voorbije maanden goed, en de andere keer weer niet. Eerlijk gezegd heb ik heel lang getwijfeld om u een bericht te sturen, gewoonweg omdat ik altijd al iemand ben geweest die nooit mijn problemen deelde met andere mensen.

Ik vind het ongelooflijk moeilijk om afstand te nemen van deze mensen. Ik heb nooit in mijn leven wat te kort gehad en toch loop ik rond met het idee dat ik hier in België niet thuis ben. De belangrijkste reden waarom ik contact met u opneem, is omdat ik hoop dat u aan de hand van mijn verhaal weet wat mijn probleem is en waar het fout liep in mijn leven. Ik ben bereid om u mijn levensverhaal te vertellen en het uit te typen, vanaf het moment dat ik begon met praktiseren tot dit moment. En wat er in mijn gedachten omgaat. Wat ik allemaal deed en alle belangrijke stappen die ik de afgelopen jaren heb gezet. Maar vooraleer ik eraan begin, wil ik eerst weten of u me wilt helpen of niet. Ik wil niemand last bezorgen tegen zijn zin.

*Met vriendelijke groeten,
Intisar Umm Mansur*

Ik antwoordde meteen. Enkele dagen later spraken we al af. Intisar vertelde me haar levensverhaal en door onze gesprekken lukte het haar beetje bij beetje om afstand te nemen van IS en hun ideologie.

MIJN VERLOSSING VAN HET KWAAD

INTISAR UMM MANSUR

19 november 2015

Salam Montasser,

Ik hoop dat het goed met je gaat, inshallah. Zoals afgesproken ga ik je over mijn leven vertellen, en dan vooral over de laatste jaren. Ik hoop dat ik dan verder kan met mijn leven als gewone moslima, als vrouw en als moeder. Ik hoop dat de gedachten, de ideeën en de ideologie die me al zo lang achternazitten me eindelijk loslaten.

Het is zeer moeilijk, en ik ben zeker niet de enige die met al die problemen wordt geconfronteerd. Ik ken er een heleboel en voor sommigen van hen is het al te laat. De ernst van de situatie moet au sérieux genomen worden want dit kan levens kapotmaken, je eigen leven en dat van je naasten. Het zijn niet alleen de broeders die met deze problemen zitten maar ook de zusters, en daar wordt niet naar gekeken. Hoewel de zusters een minder groot gevaar vormen, is het toch belangrijk dat er ook naar hen wordt geluisterd op het moment dat ze daar behoefte aan hebben. En niet pas wanneer ze zich aansluiten bij groepen in het Midden-Oosten. Want dan is het te laat.

Intisar

TUSSEN BELGIË EN MAROKKO

Mijn verhaal begint in Antwerpen. Op een koude winterdag in 1993 werd ik er geboren en vol vreugde en liefde verwelkomd door mijn ouders. Ik was hun derde kind, na mij volgden nog een zoon en dochter. Ons gezin was warm en liefdevol, we genoten van het leven en culturele waarden waren bij ons thuis net iets belangrijker dan islamitische, of zo ervaarde ik het toch. Geloven in God was vanzelfsprekend en we kregen ook wat kennis mee over het gebed en de vasten, maar eigenlijk werd ons niets opgedrongen vanuit islamitisch perspectief. Zo werd ik bijvoorbeeld niet gedwongen om een hoofddoek te dragen. Mijn ouders hebben hun best gedaan om ons allemaal een rooskleurige toekomst te bieden, ons wederzijds respect tegenover onze medemens aan te leren, net als verdraagzaamheid en een positieve ingesteldheid. Die waarden vond ik reeds als kind belangrijk en ik probeerde er zo veel mogelijk naar te handelen. Ik was wel een levensgenieter en ben voor mijn zeventiende verjaardag nooit echt praktiserend geweest. Ik leefde dus bijna als elk ander westers meisje: ik bad niet, vastte soms, ging nogal uitdagend gekleed en had af en toe vriendjes. Moge Allah me dat vergeven – ik wist toen nog niet veel af van de islam.

Als kind was ik erg creatief. Ik had een enorme passie voor zingen en dansen, ik las graag boeken – nu nog steeds trouwens – en ik tekende supergraag. Ik maakte soms zelfs stiekem kleine

tekeningetjes op een muur van ons huis. Mijn moeder probeerde me meermaals uit te leggen dat tekenen op papier moest gebeuren, maar af en toe was het sterker dan mezelf...

Mijn moeder was een strenge maar lieve vrouw. Ze bracht veel tijd met ons door en las ons elke avond een verhaal voor, in het Frans. Ze was zelf in Brussel opgegroeid en ze vond het belangrijk dat we de taal onder de knie kregen, wat ook redelijk lukte. Op school haalden we altijd uitstekende punten voor Frans. Met mijn broers en zussen sprak ik Nederlands omdat onze kennis van het Berbers niet echt goed was, maar door Berbers te spreken met onze ouders leerden we de taal wel begrijpen. Mijn ouders betrokken ons ook altijd bij hun gesprekken, zo waren we met alles mee. Ik vond het fijn dat ik al van kinds af mijn mening mocht delen. Het leerde me vooral heel rechtvaardig te zijn: wie me met goede argumenten kon overtuigen dat hij of zij gelijk had, kreeg van mij ook gelijk.

Ik hield van mijn moeder, maar ik was nog meer een vaderskind. Wanneer ik mijn vader zag, straalden mijn ogen van vreugde. Ik was ook zo'n beetje zijn favoriete kind. Ik werd geboren nadat zijn moeder stierf, en dat hij haar aan God moest teruggeven maar in de plaats een baby kreeg, maakte mij nog net iets specialer. Ik toonde vaak hoe graag ik hem zag, ik knuffelde en kuste hem en kon urenlang met hem praten. Ik bleef zelfs liever bij hem dan buiten te spelen met andere kinderen of naar films te kijken. Fictie interesseerde me ook niet echt, ik keek veel liever naar de nieuwszender Al Jazeera met mijn vader. Daar zag ik voor het eerst de beelden van gewonde en gedode Palestijnse kinderen. Ik wist op dat moment nog niet wat er precies aan de hand was of waar die beelden vandaan kwa-

men, maar ze maakten veel indruk op mij. Sowieso was ik een erg gevoelig kind, al wilde ik die gevoeligheid soms liever verbergen. Ik kon alleen maar opkijken naar mijn broers en zussen die een sterk en hard karakter hadden, terwijl ik zo geraakt kon worden door het lijden van anderen.

Tijdens de zomervakantie gingen we elk jaar een paar weken op reis naar Marokko, op bezoek bij familie. Ik genoot altijd van de vermoeiende maar superleuke reis met de auto. Ik zag hoe het landschap veranderde van land tot land. Hoe dieper we door Frankrijk en Spanje reden, hoe minder groen er langs de weg te zien was, vooral in het zuiden van Spanje, dat voor mij echt op Marokko leek. Tijdens de vier à zes uur durende overtocht met de boot van Spanje naar Marokko was ik als kind altijd bang dat we zouden verdrinken omdat ik op school het verhaal van de *Titanic* had geleerd.

Voor mij was het vooral genieten van de zon, ik kon urenlang aan ons zwembad liggen. Mijn broers en zusjes waren al na de eerste dag zo bruin als een gebraden kip, maar bij mij wilde het niet lukken. Ik probeerde het met olijfolie, maar tevergeefs. Ik kon toch niet wit blijven? Om dan in september terug naar school te moeten zonder enig spoor van vakantie?

Ik hield van ons grote huis in Marokko omdat we er zo veel ruimte hadden om te hollen en gek te doen. Daarnaast konden we uren buiten spelen met de honden van mijn oom of loopwedstrijdjes houden tussen de tientallen mooie olijfbomen. Ik genoot echt van het Marokkaanse landschap.

Hoewel mijn beide ouders uit Marokko kwamen, heb ik het altijd vooral gezien als een geliefkoosde vakantiebestemming. België was voor mij mijn thuis, waar mijn echte slaapkamer